

Arrest

nr. 230 663 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & BRAUN J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché D. ANDRIEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst U bent afkomstig uit het dorp Char Qala in het district Narang van de provincie Kunar.

Uw vader werkte ooit als openbaar aanklager in de provincies Kunar en Nangarhar, maar verdween een tiental jaar geleden spoorloos. Uw moeder kon na zijn verdwijning beschikken over een weduwenpensioen dat jullie toeliet een normaal leven te leiden. Op uw twaalfde, omstreeks 2006, begon u een twee jaar durende opleiding tot tandtechnicus waarna u een eigen laboratorium opzette in uw geboortedorp. Begin 2012 kreeg u problemen met de Taliban gezien zij u verantwoordelijk achtten voor de dood van één van hun commandanten, die stierf aan een tandvleesontsteking nadat hij een tandprothese van uw hand in gebruik had genomen. U verliet Afghanistan in mei 2012.

Op 1 juli 2012 kwam u aan in België. De dag erna diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Op 8 juli 2013 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

U werd op 16 januari 2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, gepleegd door twee of meerdere personen, bij nacht. Op 30 mei 2018 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een brief waarin de Directeurgeneraal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u op 8 augustus 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. U bracht tijdens dat persoonlijk onderhoud geen redenen aan die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigden. Bijgevolg nam het CGVS op 4 september 2018 de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. U verwees in uw persoonlijk onderhoud naar uw talenkennis en uw tewerkstelling in België, zaken die geen verband houden met een nood aan internationale bescherming ingeval van terugkeer naar Afghanistan. In de mate dat u verwees naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, werd benadrukt dat deze elementen ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS. Het simpelweg opnieuw verwijzen naar verklaringen die op geen enkele manier voor waar konden worden aangenomen, volstaat niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Tenslotte verwees u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Wat dat betreft oordeelde het CGVS dat u de benarde veiligheidssituatie in de provincie Kunar kon ontlopen door gebruik te maken van een intern vestigingsalternatief in Kabul, dat in uw geval veilig, toegankelijk en redelijk was.

Op 30 januari 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing en de motivering die erin vervat was.

Op 3 november 2019 werd bij een controle vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond, waarna u overgebracht werd naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Op 27 november 2019 leverde de DVZ een laissez-passer af op uw naam met het oog op een gedwongen terugkeer naar Afghanistan op 9 december 2019. Daarop diende u op 29 november 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in. U verwijst opnieuw naar de problemen die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Daarnaast stelt u dat uw advocaat uw nieuwe documenten heeft. Het zou gaan om video's en foto's. Uw advocaat legt evenwel geen beeldmateriaal neer, maar enkel een schrijven waarin verwezen wordt naar arresten van de RVV in andere verzoeken waarin de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kabul betwist wordt.

B. Motivering

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verwijst in uw huidig verzoek opnieuw naar uw verklaring dat u problemen met de Taliban kende voorafgaand aan uw komst naar België in 2012. Het CGVS oordeelde evenwel in uw eerste verzoek dat deze problemen niet geloofwaardig waren. Het simpelweg opnieuw verwijzen naar dezelfde elementen volstaat niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ongedaan te maken.

Bovendien stroken uw huidige verklaringen niet met de verklaringen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming. Toen stelde u dat uw vader al een tiental jaar spoorloos was, zonder dat jullie enig idee hadden van zijn lot, en dat uw gezin een normaal en probleemloos leven kon leiden met

behulp van het weduwenpensioen dat uw moeder ontving (CGVS eerste verzoek, p. 5). De reden voor uw vertrek uit Afghanistan zou niets met uw vader te maken hebben, maar wel met uw werk als maker van tandprotheses (CGVS eerste verzoek, p. 13). Nu verklaart u echter dat de Taliban uw vader in uw eigen dorp hebben vermoord, en dat dat de reden voor uw vertrek uit Afghanistan was (DVZ volgend verzoek, vraag 5.1). Deze inconsistentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast deze opmerking verwijst u naar beeldmateriaal dat op het moment van de registratie van uw volgend verzoek in handen zou zijn van uw advocaat. Uw advocaat legt evenwel geen beeldmateriaal neer, zodat dit geen nieuw element is dat de kans om een internationale beschermingsstatus aanzienlijk groter maakt. U verklaart bovendien dat u deze documenten 'geregeld' hebt omdat er u naar gevraagd werd (DVZ volgend verzoek, vraag 1.3). Deze uitspraak wijst erop dat u het materiaal dat u zou willen neerleggen louter is opgemaakt met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde aanzienlijk vermindert.

Tenslotte verwijst uw advocaat naar arresten van de RVV waarin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend nadat het CGVS gemotiveerd had dat een intern vestigingsalternatief redelijk was. Hier moet gewezen worden op het gegeven dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld wordt. In uw geval bevestigde de RVV in het verleden het oordeel van het CGVS dat u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kabul. De verwijzing naar andere arresten van de RVV is in dit geval bijgevolg niet dienstig.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>)

en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/CountryGuidanceAfghanistan2019.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door u in Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de provincie Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistansecuritysituation2019.pdf>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. Het CGVS verwijst hiervoor naar de motivatie in de beslissing van uw eerste verzoek om internationale bescherming, die werd bevestigd door de RVV: "U heeft immers vier jaar scholing genoten in Afghanistan, waarna u omstreeks 2006 twee jaar in opleiding ging in een tandlabo tot u uw eigen tandlabo opstartte. Dit tandlabo heeft u uitgebaat in uw herkomstregio tot uw vertrek naar België in mei 2012 (CGVS 07/06/2013, p. 9-12 en 14-15). Bovendien heeft u nog bijkomende vaardigheden verworven tijdens uw verblijf in België. U heeft hier gewerkt in een carwash en in een appelboomgaard. Verder heeft u ook Franse taallessen gevolgd (CGVS 8/08/2018, p. 3). Verwacht mag worden dat een jongeman als u ook in Kabul werk kan vinden.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat het mogelijk zou zijn indien u een appartement geschonken werd en u twee of drie agenten tot uw beschikking heeft om u te bewaken. Als u dezelfde levensomstandigheden zou hebben in de stad Kabul als u hier in België heeft, zou het mogelijk zijn, maar de omstandigheden en de veiligheid zijn anders in Afghanistan (CGVS 8/08/2018, p. 5). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd".

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 §3, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoeker geeft een aantal van de aangevoerde bepalingen weer en verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Tevens wijst hij op “de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid”. Verzoeker stelt eveneens dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft begaan door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te volgen.

Verzoeker vervolgt:

“In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, heeft verzoeker nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 aanmerking komt.

(...)

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is Kaboel voor Meneer S. (...) niet een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5§3 van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens tracht verzoeker op uitgebreide wijze aan te tonen dat (i) er in Kabul geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is; (ii) de algemene (veiligheids-)situatie in Kabul in negatieve zin is geëvolueerd.

Hij concludeert:

“Deze informatie toont aan dat Kaboel met een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet is, gelet op de algemene veiligheidssituatie in Kaboel, en gelet op het feit dat verzoeker op niemand in deze stad kan rekenen

Bovendien heeft het Cour nationale du droit d' asile van Frankrijk heeft een persoon afkomstig uit Kabul de subsidiaire beschermingsstatus verleend wegens het willekeurige geweld in die stad (stuk 15):

(...)

Bijgevolg in tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat het provincie Kaboel niet veilig voor de burger zijn. Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in Kaboel, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de risico's die verzoeker loopt in het geval van een terugkeer in Afghanistan, niet voldoende analyseert werden.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat :

(...)

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat Kaboel niet veilig is.”

2.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie (bijlagen 3-14) en een Frans arrest (bijlage 15) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift verwijst naar artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de Raad zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uitspreekt over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt:

“Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugnrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk.

Dient daarbij vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“U verwijst in uw huidig verzoek opnieuw naar uw verklaring dat u problemen met de Taliban kende voorafgaand aan uw komst naar België in 2012. Het CGVS oordeelde evenwel in uw eerste verzoek dat deze problemen niet geloofwaardig waren. Het simpelweg opnieuw verwijzen naar dezelfde elementen volstaat niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ongedaan te maken.

Bovendien stroken uw huidige verklaringen niet met de verklaringen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming. Toen stelde u dat uw vader al een tiental jaar spoorloos was, zonder dat

jullie enig idee hadden van zijn lot, en dat uw gezin een normaal en probleemloos leven kon leiden met behulp van het weduwenpensioen dat uw moeder ontving (CGVS eerste verzoek, p. 5). De reden voor uw vertrek uit Afghanistan zou niets met uw vader te maken hebben, maar wel met uw werk als maker van tandprotheses (CGVS eerste verzoek, p. 13). Nu verklaart u echter dat de Taliban uw vader in uw eigen dorp hebben vermoord, en dat dat de reden voor uw vertrek uit Afghanistan was (DVZ volgend verzoek, vraag 5.1). Deze inconsistentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast deze opmerking verwijst u naar beeldmateriaal dat op het moment van de registratie van uw volgend verzoek in handen zou zijn van uw advocaat. Uw advocaat legt evenwel geen beeldmateriaal neer, zodat dit geen nieuw element is dat de kans om een internationale beschermingsstatus aanzienlijk groter maakt. U verklaart bovendien dat u deze documenten 'geregeld' hebt omdat er u naar gevraagd werd (DVZ volgend verzoek, vraag 1.3). Deze uitspraak wijst erop dat u het materiaal dat u zou willen neerleggen louter is opgemaakt met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde aanzienlijk vermindert."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Voorts dienen, waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker in Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en verzoeker dit in het onderhavige verzoekschrift betwist, beide partijen te worden gewezen op de inhoud van arrest nr. 216 094 van 30 januari 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het voormelde arrest oordeelde de Raad ten aanzien van verzoeker, in het kader van het beroep dat hij indiende tegen de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, onder meer als volgt:

"(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 januari 2018 door de correctionele rechtbank te Luik definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, gepleegd door twee of meerdere personen, bij nacht. Uit de omschrijving van de feiten blijkt dat verzoeker en zijn kompaan het slachtoffer meerdere slagen toebrachten (in het gezicht, de buik en op de benen) zodat zij op de grond viel, waarop verzoeker en zijn kompaan haar beroofden van haar handtas en gsm. De rechter achtte deze feiten bewezen en er dient opgemerkt dat zij als ernstig dienen te worden bestempeld. Verzoeker blijkt immers geen enkel respect voor het eigendomsrecht van anderen, noch voor de fysieke integriteit van derden te hebben. Bovendien is het feit dat een onschuldig iemand op straat plots wordt geslagen door een onbekende omdat die persoon zijn zinnen op de handtas en gsm van de voorbijganger heeft gezet onaanvaardbaar en verhoogt het onveiligheidsgevoel in de maatschappij.

Verzoekers handelingen zijn derhalve niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het door verzoeker gepleegde misdrijf, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 16 januari 2018 dient te worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 8 juli 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Zo verzoeker aanvoert dat het strafbaar feit een trieste vergissing was, dat hij geen strafblad had en zich steeds voorbeeldig gedragen had, benadrukt de Raad dat dit alles geen afbreuk doet aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld op 16 januari 2018. De argumentatie dat de correctionele rechtbank van oordeel was dat het strafbaar feit niet zo ernstig was dan het lijkt nu deze rechtbank verzoeker slechts tot een gevangenisstraf van één jaar heeft veroordeeld terwijl een gevangenisstraf van 15 tot 20 jaar is voorzien in de Strafwet, kan evenmin overtuigen. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat deze beoordeling van de feiten en de strafmaat toekomt aan de strafrechter, in casu de correctionele rechtbank te Luik (supra) en geenszins aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het betoog in het verzoekschrift vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het besluit dat de vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld voor ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan hem op 8 juli 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich in wezen richt tegen het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt. De door verzoeker tijdens het gehoor aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: "Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen dient u de subsidiaire beschermingsstatus te behouden omdat u de moeite genomen heeft om de taal te leren en een leven op te bouwen in België. U heeft zich aangepast aan de lokale context. U voegt toe dat het makkelijker had geweest had het CGVS u nooit een status gegeven, dan wanneer u uw status nu zou verliezen. U verwijst verder naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en zegt dat u er niet veilig kan zijn (CGVS 8/08/2018 p. 4). Uw verklaringen doen geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

Gelet op het voorgaande, valt verzoeker, die veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van deze bepaling, onder de toepassing van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker, los van de vraag naar een mogelijke intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in zijner hoofde, dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kunnen de elementen die verzoeker aanreikt om aan te tonen dat hij niet over zulk intern vestigingsalternatief zou beschikken hoe dan ook niet worden aanzien als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER